

Пише: Фахим Хусаин
четвртак, 12 јун 2008 00:30

Шта НАТО ради у Авганистану? Који су прави циљеви НАТО интервенције у региону? Да би се разумело шта се дешава у Авганистану, треба се вратити на напад НАТО снага на Југославију у фебруару 1999. године.

После слома Совјетског Савеза и Варшавског пакта, НАТО је изгубио свој *raison d'etre* (р азлог постојања, прим.прев.) с обзиром да Западној Европи и Сједињеним Државама више није претила инвазија од стране Источне Европе. НАТО је, стога, имао избор да се расформира или да створи нови разлог постојања. Ово је Сједињеним Државама пружило могућност да НАТО преобликују тако да послужи њиховим империјалистичким интересима. Веома је важно сетити се да оснивачки документ НАТО каже да је то била одбрамбена организација, која би кренула у акцију само када би нека од држава чланица била нападнута.

Први корак стратегије САД у промени природе НАТО био је напад на Југославију, под изговором спречавања етничког чишћења. Јасно је да Југославија није напала државу чланицу НАТО, што искључује одговор од НАТО. Штагод да се може рећи о Косову, оно је било међународно признато као саставни део Југославије (и још увек је признато као део Србије) и Југославија није напала нити је угрозила неку државу чланицу НАТО.

Као што је било јасно од почетка кризе на Косову 90-их година, и као што је било потврђено на прослави 50. годишњице НАТО у Вашингтону у априлу 1999, један од циљева Сједињених Држава приликом напада на Југославију у то време, под изговором спречавања етничког чишћења на Косову, био је да се европским државама представи *fait accompli* (свршен чин, прим.прев.), као пример будуће улоге НАТО као офанзивне организације, чији је циљ да делује као светски полицајац или, правилније, разбојник у одбрани америчких интереса. Било је јасно да су САД биле усредсређене на изазивање рата са Југославијом и на бомбардовање које је уследило.

Како је ово постигнуто? Један од завршних корака америчке стратегије за напад на суверену државу Југославију, која није напала ниједну државу чланицу НАТО, био је Споразум у Рамбујеу, предложеног 23. фебруара 1999. Ово јасно показује да Американци нису имали намеру да наставе са мирним решавањем косовског проблема и да су намеравали да Милошевића ставе у ситуацију коју он није могао да прихвати. По речима Ламберта Динија, тадашњег министра спољних послова Италије, Споразум у Рамбујеу је намерно направљен да “понижи Србе”, тако да га они не могу прихватити.

Овде дајем неке од најгорих тачака предложеног Споразума у Рамбујеу, Додатак Б: *Статус међународних војних снага силе за имплементацију*

:

3. Све стране препознају потребу за брзим процесом уласка и изласка НАТО особља. То особље ће бити изузето од правила о пасошу и визама, као и од потребе за пријавом, које се односе на странце. На свим улазним и излазним местима у /из СРЈ (Савезне Републике Југославије), НАТО особљу ће бити дозвољено да улази у/излази из СРЈ уз националну личну карту (ЛК). НАТО особље ће носити исправе које им власти СРЈ могу захтевати на увид, али операције, тренинг или покрет не смеју бити ометани или успоравани таквим захтевима.

(...)

6. а. НАТО ће бити изузет од свих правних процеса, било да је реч о грађанским, управним или кривичним.

б. Особље НАТО, под свим условима и у свако време, биће имуно за извршене грађанске, управне, кривичне или дисциплинске прекршаје које они могу починити у СРЈ. Чланице ће помоћи државама које учествују у операцији у спровођењу њихове надлежности над њиховим сународницима.

(...)

7. Особље НАТО ће уживати имунитет од било које врсте хапшења, истраге или задржавања од стране власти СРЈ. Особље НАТО које је грешком ухапшено или задржано одмах ће бити предато НАТО властима.

8. Особље НАТО ће имати, заједно са својим возилима, бродовима, летелицама и опремом, слободан и неограничен пролазак и несметан приступ читавој територији СРЈ, укључујући њен ваздушни простор и територијалне воде. У то спада, али се не ограничава на то, право на подизање бивака, маневре, смештај и коришћење свих

подручја или објеката који су потребни за подршку, обуку и операције.

9. НАТО се ослобађа плаћања царина, пореза и накнада или инспекције, царинских прописа, укључујући рутинску царинску документацију за особље, возила, бродове, авионе, опрему и снабдевање, као и прописа за улаз, излаз и транзитирање територије СРЈ као подршка Операцији.

(...)

15. Чланице прихватају да је за Операцију неопходна употреба комуникационих канала. НАТО ће имати право да води своју сопствену унутрашњу поштанску службу. Чланице ће, на основу обичног захтева, омогућити све телекомуникационе услуге, укључујући услуге емитовања потребних за Операцију, како је НАТО утврдио. Ово ће укључити право на коришћење средстава и услуга потребних да би се осигурала пуна способност комуницирања и право на употребу целокупног електромагнетног спектра у ту сврху, без наплате. Примењујући ово право, НАТО ће се у разумној мери потрудити да усклади и узме у обзир потребе и захтеве надлежних власти у СРЈ.

(...)

17. НАТО и особље НАТО биће изузето од било које врсте тужби које произилазе из активности током извршења операције, међутим НАТО ће разматрати тужбе на основу ех гратиа.

(...)

21. У спровођењу својих овлашћења из овог Поглавља, НАТО је овлашћен да притвори појединце, и што је брже могуће, преда их одговарајућим службама.

Навео сам само неке од чланова срамног Додатка, други су њима налик. Вреди

Пише: Фахим Хусаин
четвртак, 12 јун 2008 00:30

прочитати цео Додатак. Ово су неке од привилегија које су, на пример, уживале трупе САД у Италији. (Нови тајни споразуми које разматрају Влада САД и Маликијева марионетска Влада у Ираку иду много даље). Било је јасно да је Споразум у Рамбујеу био напад на суверенитет Југославије и да је НАТО желео потпуно да преузме Југославију. Овакви услови су очигледно били потпуно неприхватљиви за једну суверену државу и било је јасно да су они постављени како Милошевић не би могао да их прихвати и како би бомбардовање Србије могло да почне. Управо то се и десило.

Требало би да је јасно, а постоји и довољан доказ тога, који ја овде не могу наводити а да овај чланак не постане исувише дугачак, да напад на Југославију није имао апсолутно никакве везе са спречавањем етничког чишћења, већ је требало да казни државу која није прихватила диктатуру САД и био је кључни корак ка мењању улоге НАТО.

Пажљиви читаоци у Пакистану ће приметити језиве сличности између предложеног Споразума у Рамбујеу из 1999. који је претходио седамдесетосмодневном НАТО бомбардовању Југославије и онога што је Ширин Мазари, пакистански аналитичар за одбрану и бивши шеф Института за стратешке студије у Исламабаду (ISSI), открила као скуп захтева које је Влада САД недавно поставила Влади Пакистана

(
The News
, 8.март 2008). Иако се никако не може поуздано знати, надам се да су Мушарафова Влада у то време и садашња Влада одбациле ове захтеве који негирају суверенитет Пакистана. Питам се да ли је нова “демократска” управа поклекла под притиском САД да уклони г-ђу Мазари са позиције шефа ИССИ, имајући у виду њено супротстављање присуству НАТО снага у Авганистану и њеној критици америчке политике у региону.

Важно је истаћи да, иако је српски Парламент пристао на споразум дан пре него што је бомбардовање почело, то је намерно игнорисано. Такође, значајна чињеница је да се коначним споразумом којим се санкционише југословенско повлачење са Косова после 78 дана бомбардовања постигло много мање од онога на чему се инсистирало у Споразуму у Рамбујеу. Па, која је била поента бомбардовања ако је и много мање било прихватљиво? И тада је било јасно, а данас је још јасније да је главна замисао била да се промени природа НАТО као део шире стратегије за доминацијом над Источним Медитераном и нафтним путевима из Централне Азије.

Циљ поновног осмишљавања улоге НАТО као агресивног огранка спољне политике САД постигнут је на састанку у Вашингтону. Рађање новог НАТО одобрено је 24. априла 1999. следећим речима од стране 19 председника држава и влада:

„Ова нова алијанса ће бити већа, способнија и флексибилнија, ангажована ради заједничке одбране и способна за прихватање нових мисија, међу којима је и стварна приврженост управљању кризама, укључујући и операције које одговарају кризама.“ (коминике са Самита у Вашингтону, 24.04.1999.)

Новорођено створење је плод операције генетског инжењеринга: од алијансе која је, на основу члана 5 Споразума од 4. априла 1949, своје државе чланице овластила да (и оружаним снагама) помогну било којој држави чланици која је нападнута у северно-атланској области, трансформисана у алијансу која, на основу новог „стратешког концепта“, обавезује државе чланице на вођење операција ван територије Алијансе (операције ван члана 5). Ово је неколико пута наглашено у документу „Стратешки концепт Алијансе“ који су председници држава и влада одобрили 24. априла, 1999. У члану 31, на пример, пише:

НАТО ће, у сарадњи са другим организацијама, тежити спречавању конфликта, или, ако дође до кризе, допринеће ефикасном управљању, у складу са међународним правом, сасвим укључујући и могућност спровођење операција за одговор на кризе ван члана 5. (Стратешки концепт Алијансе, 24.04.1999; Иницијатива одбрамбених могућности, 24.04.1999.)

Кад се изузме лажно поштовање међународног права, добију се истинске намере НАТО, да по свом нахођењу спроводи операције по свету.

Да би се уклонила свака сумња око намера НАТО, председник Клинтон је, на конференцији за штампу 24. априла 1999, разјаснио да су северно-атлантски савезници поново потврдили своју спремност на суочавање са регионалним конфликтима, у одговарајућим околностима, ван територије чланова НАТО. (Транскрипт: Клинтон каже да ће НАТО можда интервенисати ван својих граница, 24.04.1999)

На питање у којој географској области је НАТО спреман да интервенише, „председник је одбио да назначи до које је удаљеност НАТО намеравао да пројектује своју силу, говорећи да то није питање географије“. Другим речима, НАТО је намеравао да пројектује своју војну силу ван својих граница не само у Европи, већ и у другим регионима, као на Блиском истоку, Африци и Индијском океану. НАТО је себи дао за

право да интервенише било где у свету када год осети да су његови интереси угрожени, без консултовања Уједињених Нација. Под вођством највеће и најопасније неваљале државе, Сједињених Држава, НАТО је био одлучан да постане најозбиљнија претња миру на свету. Једна од најчуднијих и најодвратнијих представа за гледање тада у Европи је било то да су те такозване демократије прихватиле „нови НАТО“ без дискусије у било ком европском парламенту. Као да је верност НАТО (што у суштини значи покорност диктатури САД) постављена изнад свих других сагледавања националног суверенитета и демократије. Тадашњи италијански премијер, Масимо Д'Алема, бивши комуниста, рекао је да Италија мора да пође у рат због својих обавеза и верности према НАТО. Могуће да је заборавио да принцип испуњавања наређења делујући против хуманости на суђењу у Нирнбергу није прихваћен као олакшавајућа околност.

У оваквим тренуцима вреди присетити се (када се тежи оптуживању Буша и његове екипе за агресивну империјалистичку политику САД) да се све горе наведено догодило под погрешно обожаваним Клинтонем и његовим државним секретаром, Медлин Олбрајт, познатој по својој опасци да је смрт 500.000 ирачке деце – као последица тадашњег ембарга Ираку – била оправдана цена за уклањање Садама. Склони смо да заборавимо да сви председници САД-а следе такве политике. Као што је очигледно, Буш и његова екипа су здушно прихватили нову улогу НАТО. У ствари, то је поново наглашено на недавном састанку председника држава чланица НАТО у Румунији, где је Буш изричито рекао да је улога НАТО улога „светске експедицијске силе“. То су ужасне речи које представљају лоше предсказање за будућност света.

Југославија наравно није могла да прихвати, а и није прихватила захтеве Споразума из Рамбујеа и стога је била предмет дивљег бомбардовања. Бомбардовање Србије одобрило је операције НАТО изван својих граница и представљало је увод у уплетеност НАТО у Авганистану као слушкињу САД. НАТО уопште није ни требало да буде присутан у Авганистану и добро је што се многе европске земље нећкају око слања својих трупа да тамо гину. То што се дешава у Авганистану је трагично: стотине невиних који умиру због недискриминисаног бомбардовања од стране сила САД и НАТО као и од стране осветничких акција Талибана, али једна ствар је јасна - НАТО ће изгубити рат у Авганистану. То је добро, јер ће то, надам се, навести НАТО да поразмисли о својој улози у свету после хладног рата и можда ће се, ако будемо имали среће, у будућности тај савез растури. Победа НАТО у Авганистану била би катастрофална по регион и свет. Охрабрила би га у улози светске „експедицијске алијансе“, коју је утврдио Буш на априлском самиту у Букурешту, када је рекао о НАТО: „То је сада експедицијска алијанса која своје снаге шаље по свету како би помогле у обезбеђивању слободе и мира за милионе људи.“ Другим речима, да ремети и осваја друге сиромашне државе југа под изговором новог бремена белаца: промовисање слободе и мира. Народу Ирака и Авганистана је доста те такозване слободе и мира. Стога је неопходно да НАТО изгуби у Авганистану.

Потпуно повлачење страних трупа из Авганистана, уз договор постигнут преговорима са авганистанским снагама, једини је пут напред. Постоје они који кажу да ће повлачење НАТО снага довести до хаоса, још погибија и поновне талибанизације Авганистана. Али, истина је да је присуство страних трупа једно од главних фактора насиља у тој земљи. Да ли у Авганистану може бити још хаоса и разарања? Сви промовисани циљеви САД и НАТО су мртви. Тамо нема демократије, Карзаи је америчка марионета, војни лидери имају кључну моћ и ниво несигурности се повећава, док бомбе под колима постају стандард. Паштуни, као и други народи, никада не толеришу окупацију своје земље и мени је јасно да је Талибански покрет мобилисао национално осећање Паштуна за борбу против страних трупа.

После неуспеха НАТО да победи авганистанске побуњенике, САД криви Пакистан зато што је у граничном региону Пакистана Талибанима и Ал Каиди обезбедио уточиште и кампове за вежбу. Али, то смо већ чули раније. Када не могу да контролишу побуну у Ираку, они окриве Иран и Сирију за обезбеђивање кампова за обуку и дотурање оружја ирачким побуњеницима. Али, то је још старија прича. Они са дужим памћењем ће се сетити да када САД нису могле да победе вијетнамске револуционаре, рекли су да у суседној Камбоџи и Лаосу постоје кампови за вежбе и уточишта. Сетите се дивљег бомбардовања Камбоџе од 1969. до 1973. То није Америци помогло да победи вијетнамске националисте, али је довело до смрти 100.000 Камбоџана, поред 3 милиона Вијетнамаца убијених током рата. Сада, на основу сумњивих, „оптужујућих информација“, бомбардују такозвану Ал Каиду и Талибанце у Вазиристану, где је убијено на стотине невиних и то без речи протеста, ако не и уз повлађивање, наших изгласаних представника.

Добар је знак је то што је, упркос непрекидном притиску САД, једна од првих дужности коју је предузела нова влада у Исламабаду поновно испитивање уплетености Пакистана у амерички „рат против терора“. Уплетеност која је већ изазвала смрт и деструкцију на фронту, разочарење у војсци и појаву бомбаша самоубица у главним градовима Пакистана. Постоје извештаји о тајним договорима, постигнутим у јануару, између САД и Мушарафове владе о припремању база беспилотних летелица „Предатор“ у Пакистану и промени правила употребе ових летелица, чијим контролорима је сада одобрено да пуцају због сумње, пре него због „чисте“ обавештајне информације. Неко би желео да од изгласане владе сазна да ли је било таквих тајних договора и, ако је било, да ли она намерава да их одбаци. ЦИА и ФБИ већ слободно раде унутар Пакистана и Американци захтевају да сада прихватимо трупе на земљи у форми војних и полицијских инструктора. Желе да пакистанску војску науче о противпобуњеничкој тактици. Да није толико злослутно било би прилично смешно - имајући у виду неуспех америчке војске у борби против герилаца у Вијетнаму и сада у Ираку и Авганистану. Којим методама ће научити пакистанску војску? Масивно бомбардовање и колективно кажњавање у

најбољој традицији Вијетнама?

Иако је садашња влада предузела неке стидљиве кораке ка удаљавању од такозваног „рата против терора“ и исправно почела да разговара са људима из Вазиристана, она није отишла довољно далеко. Треба јасно да каже САД да је њихова политика у Авганистану и на пакистанској граници неуспешна, и да је само довела до још смрти, разарања и ширења тероризма. Једини излаз је да све стране трупе напусте Авганистан и да Сједињене Државе престану са уплитањем у Пакистану. Када ове трупе напусте регион, тада, и само тада, моћи ће да се дође до политичког решења, јер не постоји чисто војно решење нити за проблеме Авганистана, нити за извирући феномен исламске ратоборности у Пакистану. Паштуни су јасно гласали против мулаха и бораца, али је у исто време одбацивање Мушарафа такође знак да народ Пакистана одбија наметнути брак Пакистана са погубним политикама САД у региону. Време је за чист развод.

9. јун 2008.

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=9257>

(Global Research)